

[Svend Haugaard.]

som er en betingelse for at få indrejse til Danmark. Det ville være mere værdigt og vist også mere praktisk, hvis vi selv bestemte, hvem vi ville give indrejsetilladelse til. Derfor er det, jeg gerne vil spørge: hvad agter Danmark at gøre for at ændre disse uværdige forhold?

Udenrigsministeren (*Per Hækkerup*): Første del af spørgsmålet henhører under justitsministeren, men efter aftale med denne skal jeg redegøre for sagens forløb.

Lørdag den 5. marts 1966 kl. 11⁵ ankom med det czekiske luftfartsselskabs flyvemaskine fra Stockholm til Københavns lufthavn en hr. Herbert Krolikowsky, der i Østtyskland fører titlen viceudenrigsminister, sammen med tre ledsagere. Selskabet kom fra Helsingfors og var på vej til Berlin; de skulle have fortsat med det czekiske luftfartsselskabs maskine fra København kl. 12¹⁵, men da der til denne maskine var flere reservationer end pladser, blev selskabet efterladt i København.

Den danske paskontrol blev først underrettet om selskabets tilstedeværelse kl. 16⁵⁰, da det czekiske luftfartsselskabs repræsentant i lufthavnen rettede henvendelse til paskontrollen med forespørgsel, om de 4 østtyskere kunne få lov at indrejse i Danmark for at tage med toget til Gedsers-Warnemünde kl. 19. Da østtyske pas ikke anerkendes af Danmark, og da de pågældende ikke var i besiddelse af anden rejselegitimation, måtte indrejsetilladelse nægtes. De 4 rejsende fik derimod tilbud om at overnatte i de lokaler, der til dette formål findes indrettet for transitområdet i lufthavnen. Dette tilbud benyttede de 3 ledsagere sig af, hvorefter de den 6. marts kl. 11²⁰ fløj videre til Leipzig. Hr. Krolikowsky foretrak at tage tilbage til Malmø, hvortil han afrejste med fly kl. 19.

Dette er sagens faktiske forløb, og det kan fastslås, at paskontrollen har handlet i overensstemmelse med sine instrukser. Noget andet er, at tilfældet var af en særlig karakter, fordi der alene var tale om transit, der blev forsinket på grund af uventede rejsevanskeligheder.

Regeringen vil gerne søge udvej for, at der fremtidig i sådanne ekstraordinære tilfælde findes en praktisk løsning på proble-

merne, uden at man bryder princippet om, at der ikke er tale om indrejse, men om transit.

Til den anden del af spørgsmålet vil jeg gerne sige, at det er jo et problem, der adskillige gange har været taget op til behandling her i det høje ting, og det er bekendt, at for at opnå indrejsevisum til Danmark må østtyskere være i besiddelse af et kontrolrådspas, der udstedes af et allieret kontor i Vestberlin. Ikke mindst efter at Danmark for et par år siden tog denne sag op med sine allierede, er reglerne for udstedelse af allieret kontrolrådspas blevet lempet og smidiggjort, således at det i almindelighed overhovedet ikke skulle volde vanskeligheder for østtyskere med et upolitisk ærinde i Danmark at få kontrolrådspas, hvis de søger herom. Noget andet er, at de østtyske myndigheder tilsyneladende i visse tilfælde lægger hindringer i vejen for, at der søges om kontrolrådspas, formentlig med det formål at søge udlandets holdning ændret. Dette forhold kan selvsagt ikke influere på regeringens politik.

Svend Haugaard: Jeg takker da for det ganske positive, der var med hensyn til det ekstraordinære tilfælde; men det giver jo ikke så forfærdelig meget, og jeg synes, der er grund til at spørge: hvad er egentlig formålet med hele denne bestemmelse om, at man skal igennem Vestberlin?

Jeg vil gerne spørge videre: efter hvilke bestemmelser, efter hvilke retningslinjer handler man i den allierede kommission i Vestberlin? Har Danmark nogen direkte indflydelse derpå? Ministeren oplyste, at reglerne er blevet lempet; men jeg har indtryk af, at det stadig væk er ret vanskeligt for adskillige. Det er dog komplet tåbeligt og nedværdigende, at det skal være en kommission i Vestberlin, der skal bestemme, hvem Danmark må modtage her i landet. Så vidt jeg ved, har Norge, som jo da også er et NATO-land, en lempeligere holdning. Sverige er ikke noget NATO-land, men dér er holdningen så lempelig, at de anerkender den legitimation, som man i Østtyskland udstyrer sine borgere med.

Jeg ønsker endnu en gang at stille det spørgsmål: hvad agter man fra dansk side at gøre for at lempe bestemmelserne yderligere? Det må da være rigtigt, at man for-